

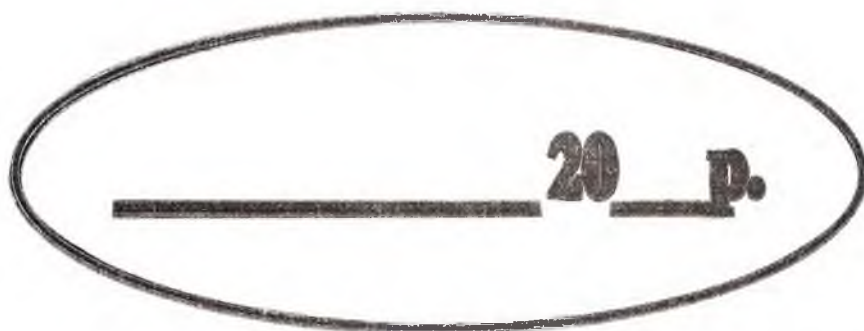
Збірка документів про Троян Мелескої Сотні
Ревалюцій-Січкості та бійців, які залишили
в зоні антитерористичної операції на сході
України, з Тернопільщини

ПАПКА

для 172

паперів

Публікації про Троцького Кріза, уродженця
м. Зарат Збаразького району Тернопільської області,
який залишив 04 березня 2016 року у зоні проведення
антитерористичної операції на сході України.
З інтернет-ресурсів, комп'ютерний друк.
Видрук з газети

Крайні дати: 04 березня 2016р.
03 світка 2016р.

Кількість документів: 11
Кількість аркушів: 17

ТЕРНОПІЛЛЯ В ЖАЛОБІ – У ЗОНІ АТО ЗАГИНУВ ЮРІЙ ГОРАЙСЬКИЙ

Тернопілля знову в жалобі. Сьогодні вночі в зоні АТО під Маріуполем від куль сепаратистів загинув Юрій Горайський зі Збаража. Він зі своїми бойовими побратимами потрапив у засаду. Разом з Юрієм загинув ще один боєць з Одеси, – повідомляє сайт “Тернополяни”.

Про Юрія Горайського у Збаражі знають, напевно, усі. Він був активним волонтером після «майданівських» подій, одинадцять місяців пропрацював головою Збаразької районної держадміністрації, відразу після звільнення з посади голови РДА, не вагаючись, відправився добровольцем на фронт, захищати нашу державу від російського агресора.

“Почуття обов’язку мене змусило йти на війну, – сказав минулого року в інтерв’ю сайту Юрій Горайський. – Не зміг я стояти осторонь, коли молоді хлопці на передовій забезпечують спокій і мир для нас, зокрема для мене і моєї сім’ї. Бог і батьки дали мені здоров’я і я вирішив, що свою родину і свою землю, можу сам боронити від цієї погані. Буквально через тиждень після звільнення мене з посади голови райдержадміністрації, я подався добровольцем на передову. З травня по вересень воював на сході України. Служив у секторі «М» під Маріуполем. Це все, що я можу і хочу про це розповісти.”

<http://ltdaily.info/news/ternopillya-v-zhalobi-u-zoni-ato-zahynuv-yurij-horaiskyi/>

Від куль сепаратистів загинув екс-голова Збаразької РДА Юрій Горайський

Зі своїми бойовими побратимами він потрапив у засаду. Разом з
Юрієм загинув ще один боєць з Одеси

04 березня 2016, 12:27

Інформацію підтвердили і рідні пана Юрія, повідомляє [Депо.Хмельницький](#) з посиланням [ternopoliany](#).

Юрій Горайський 11 місяців очолював Збаразьку райдержадміністрацію. Одразу після звільнення з посади він відправився добровольцем на фронт.

"Почуття обов'язку мене змусило йти на війну, - сказав минулого року в інтерв'ю "Тернополянам" Юрій Горайський. - Не зміг я стояти осторонь, коли молоді хлопці на передовій забезпечують спокій і мир для нас, зокрема для мене і моєї сім'ї. Бог і батьки дали мені здоров'я і я вирішив, що свою родину і свою землю, можу сам боронити від цієї погані. Буквально через тиждень після звільнення мене з посади голови райдержадміністрації, я подався добровольцем на передову. З травня по вересень воював на сході України. Служив у секторі "М" під Маріуполем. Це все, що я можу і хочу про це розповісти."

Тернопілля знову в жалобі.

<http://khm.depo.ua/ukr/ternopol/vid-kul-separativ-zagynuv-eks-golova-zbarazkoyi-rda-04032016122700>

На Тернопольщине объявили день траура по погибшему бойцу «морских котиков»

Николаев, Политика — НикВести / 14:06, 06 Марта, 2016

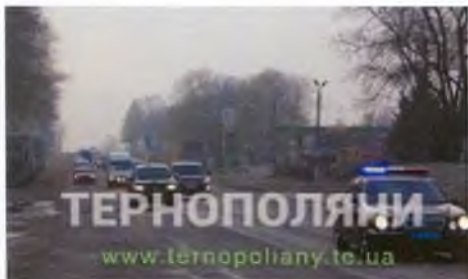

На территории Тернопольской области 7-е марта объявлено днем траура по погибшему военнослужащему 73-го Центра специальных операций – добровольца Юрия Горайского.

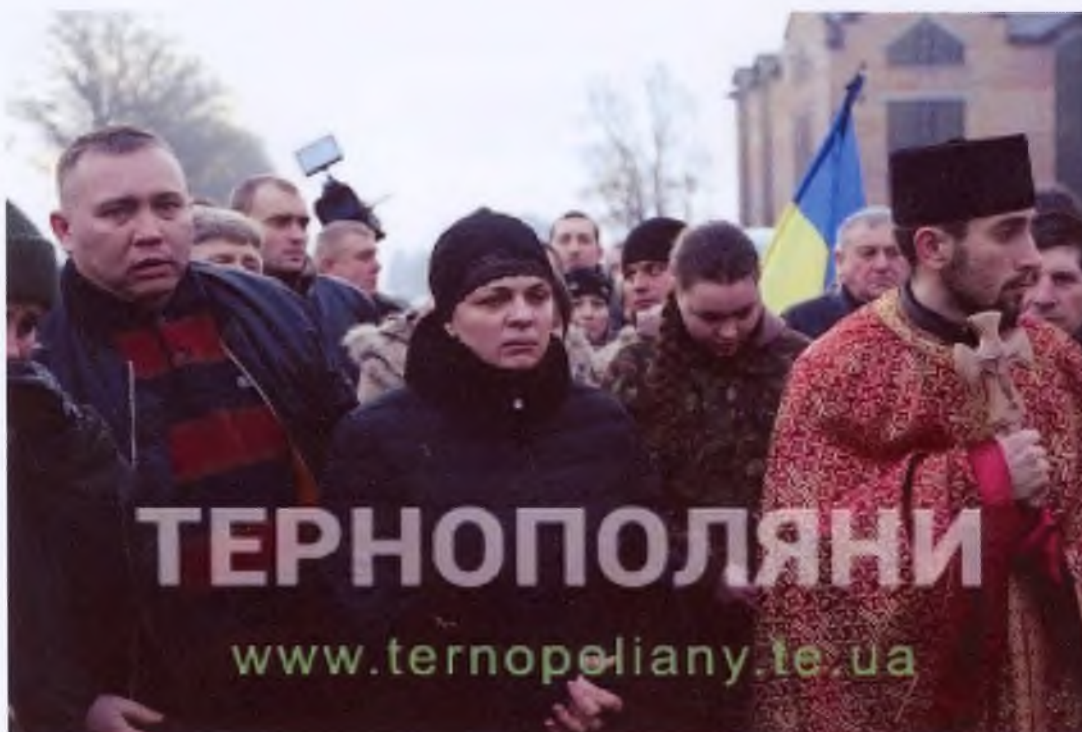
Соответствующее распоряжение подписал председатель Тернопольской облгосадминистрации Степан

Барна, [сообщает](#) издание «Тернополяни».

Сегодня, 6 марта, тысячи жителей Тернополя и збаражчан на въездах в свои города встречали тело погибшего воина АТО Юрия Горайского. В Збараже встречать Юрия Горайского вышли тысячи горожан. Люди преклоняли колено при виде траурной процессии.

В то же время, как отмечает издание, в Тернополе встреча погибшего Героя АТО Юрия Горайского началась со скандала. Жена воина прогнала председателя Тернопольской облгосадминистрации Степана Барну и председателя Збаражской районной администрации Анатолия Качку.

Погибший Юрий Горайский до того, как пойти добровольцем на фронт, 11 месяцев возглавлял Збаражскую районную государственную администрацию.

В знак скорби на территории области, 7 марта, будет приспущен Государственный Флаг Украины с траурной лентой на административных зданиях органов исполнительной власти и органов местного самоуправления, коммунальных и государственных предприятиях и учреждениях, других организациях.

Кроме того, в области поручено отменить проведение развлекательно-концертных мероприятий, спортивных соревнований. Внесены соответствующие изменения в программы аудиовизуальных средств массовой информации, действующих на территории области.

Напомним, [в Николаеве около 300 горожан провели в последний путь бойца 92-бригады.](#)

Николаев, Политика — НикВести / 14:06, 06 Марта, 2016
<http://nikvesti.com/news/public/84231>

Вдова АТОшника вигнала голову Тернопільської ОДА під час зустрічі тіла Героя

Вдова экс-голови Збараської РДА Юрія Горайського не дозволила Степану Барні та нинішньому голові району Анатолію Качці взяти участь у зустрічі тіла її загиблого чоловіка

06 березня 2016, 13:03

Сьогодні на Тернопільщину доставили тіло загиблого в АТО экс-очільника Збараської райадміністрації Юрія Горайського,

передає [Депо.Хмельницький](#) з посиланням на [Тернополяни](#).

Дружина покійного бійця, экс-голови Збараської РДА Юрія Горайського не дозволила голові Тернопільської ОДА Степану Барні та нинішньому

голові району Анатолію Качці взяти участь у зустрічі тіла її загиблого чоловіка.

Громадськість міста зібралася поблизу Збараського кільця, щоб зустріти тіло героя. Серед присутніх – й представники влади.

По прибутті, жінка героя одразу почала шукати губернатора та голову Збараської РДА з вимогою покинути захід і при цьому забрати квіти, які вони привезли для героя.

Вона заявила, що не дозволить розпочати священикам молебень, поки представники влади не поїдуть.

Дії посадовців жінка назвала лицемірством.

У свій час попри протести громадськості міста Збараж губернатор Степан Барна звільнив Юрія Горайського із займаної посади, а нинішній керівник району в інтерв'ю сказав, що його попередника слід відправити на психічну експертизу.

Власне, після звільнення Анатолій Горайський і поїхав в зону АТО.

Нагадаємо, Юрій Горайський перебував на контрактній службі. Був стрільцем - регулювальником військової частини В2492. [Загинув 4 березня 2016 року в зоні проведення антитерористичної операції під час бою.](#)

<http://khm.depo.ua/ukr/ternovpol/vdova-atoshnika-vignala-golovu-ternopilskoyi-oda-pid-chas-06032016130300>

“Тепер Барні носити цей хрест все життя”, – Юрій Бутусов

07/03/2016

Відомий український журналіст Юрій Бутусов прокоментував скандал із головою Тернопільської ОДА Степаном Барною, якого прогнали під час зустрічі тіла загиблого в АТО бійця Юрія Горайського.

Про це він написав на сайті “Цензор.нет”.

“Рік тому голова Тернопільської обласної державної адміністрації Степан Барна звільнив главу Збаразького району Юрія Горайського і призначив на його місце Анатолія Качку.

Горайський за владу не чіплявся – він пішов добровольцем до армії, ось

його інтерв’ю: “Почуття обов’язку мене змусило йти на війну. Не зміг я стояти осторонь, коли молоді хлопці на передовій забезпечують спокій і мир для нас, зокрема для мене і моєї сім’ї. Бог і батьки дали мені здоров’я, і я вирішив, що свою родину і свою землю можу сам боронити від цієї погані. Буквально через тиждень після звільнення мене з посади голови райдержадміністрації, я подався добровольцем на передову. З травня по вересень воював на сході України. Служив у секторі “М” під Маріуполем. Це все, що я можу і хочу про це розповісти”.

У 73-му морському центрі спеціальних операцій Юрій Горайський пішов в одну з найбільш мотивованих розвідгруп, там де зібралися добре підготовлені патріоти.

У ніч на 4 березня група під час развідвиходу зіткнулася з противником. Юрій Горайський загинув у бою. Він не був жертвою, він зі своєю групою пішов на свідомий ризик, і загинув смертю справжнього сміливця.

Його вдова за звільнення чоловіка ні Барну, ні Качку не пробачила. Тепер їм цей хрест носити все життя.

Як шкода, що для розуміння, яким патріотом був Юрій Горайський, для того, щоб влада області оцінила, яку державну людину вони втратили, їм знадобився цілий рік і похорон героя...

Це втрата для кожного українського патріота”.

<http://zz.te.ua/teper-barni-nosyty-tsej-hrest-vse-zhyttya-yurij-butusov/>

Волонтер Алла “Чонгар” про вигнання Барни

07/03/2016

Чималий резонанс викликав випадок, який мав місце під час зустрічі загиблого на війні Юрія Горайського. Нагадаємо, при в'їзді у Тернопіль дружина загиблого Героя Наталя прогнала голову ОДА Степана Барну та голову Збараської РДА Анатолія Качку.

Ситуацію щиро і влучно прокоментувала відома волонтер Алла “Чонгар” Борисенко.

Про це вона написала на своїй сторінці у “Фейсбуці”.

“Ідуть багато різних коментів на цю ситуацію,хтось засуджує дружину,що яко би вона це зробила в розпачі, хтось вважає це піаром... Я Наталю підтримую повністю... бо коли

потрібна допомога живим її не допросишся, а коли людина гине приходять ті хто могли щось зробити і не зробили.

Юрка був кращим із кращих,пройшов майдан, став головою району, йому ставили палки в колеса а він ішов в перед. Він робив те за що стояли на майдані, він почав зміни із свого району, він міг вислухати і почути, допомогти, і допомагав. Коли прийшла теперішня влада, ми з бійцями, інші організації, я як радник попереднього голови, просили його не знімати. За Юрою стояло багато людей на його підтримку... На жаль не допомогло, його зняли... Відповідь була від голови області... я не можу нічого зробити... то із верху... Хоча міг, певно не було бажання...

Наталя і Юра це ідеал сім'ї, родини, це одне ціле, вона завжди була поруч, вона стояла за нього стіною. Засуджувати а бо списувати на емоції... Хто має право, ХТО... Лишилась вдовою з двома дітками, їй не потрібен знову як пишуть піар, вона як вовчиця відстоює свою половинку... НАТАЛЯ ІДЕАЛ ЖІНКИ, БЕРЕГІНИ... Вона сильна жінка, вона мати, вона половиночка свого чоловіка... Хто як не вона знала його біль, його радість, його подих... Не смійте шановні “писаки” в пам'ять про Юру, щось коментувати, судити його дружину... Те що зробила Наталя, мали б ми всі не по одинці а разом зробити давно... Я повністю її підтримую.

Казати що зустрічає голова чи військкомат... Шановні більше опіки живим, тоді буде шана при загиблих... Зараз є хлопці в полоні і що... за 5 місяців військкомат запитав... Як ви родини бійців що ми призывали... Чи той голова поцікавився чому звільнили сестру військовополоненого з роботи. Бо поки оббігала всі інстанції, в тому числі і військкомати, пропустила 4 робочі дні... Її звільнили, не заплативши зарплати, ще й хотіли по статті. Під'їхали з хлопцями, вставили мозги і з боєм забрали хоч якусь частину... ХТОСЬ КАЖЕ, ГОЛОВА І ВІЙСЬККОМАТИ ЗУСТРІЧАЮТЬ КОЖНОГО РАЗУ... СКЛАДАЄТЬСЯ ВРАЖЕННЯ, ЩО РОБИТЕ ТЕ ВСЕ ДЛЯ ГАЛОЧКИ...

Це не паніка – це розпач і біль за цю сім'ю!!! Навіть матюкатися не допоможе... Шановні воїни, волонтери, зверніть увагу на слова ДРУЖИНИ і задумайтесь... В ЛИЦІ НАТАЛІ – УКРАЇНА, В ОТИХ, КОГО ТУРНУЛИ “ГАРАНТ”, який живе на піарі і війни, і загиблих, і полонених... Біль, сльози... ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЯМ!!!”

<http://zz.te.ua/volonter-alla-chonhar-pro-vyhnannya-barny/>

Весь Збараж проводив в останню путь Героя АТО Юрія Горайського

07 марта 2016 г., 23:05

Весь Збараж проводив в останню путь Героя АТО Юрія Горайського

Ледь не всі збаражчани сьогодні вийшли провести в останню путь загиблого Юрія Горайського. Тіло бійця пронесли через все місто і поховали неподалік Героя Небесної Сотні Устима Голоднюка.

Зауважимо, що похорони відбулися без зайвої показухи зі сторони влади різного рівня. Всю організаційні турботи на себе взяли волонтери та родина бійця. Після скандалу на збаразькому кільці у Тернополі, можновладці різного рівня не наважилися прийти.

Все ж серед присутніх були помічені вже колишні чиновники виконавчої гілки влади часів роботи на посаді голови РДА Юрія Горайського. А саме, екс-голова Тернопільської ОДА Олег Сиротюк, тодішній його заступник Леонід Бицюра, екс-корманич Шумської РДА Василь Габор, екс-голова Лановецької РДА Іван Друзь, екс-голови Чортківської РДА Віктор Шепета. Також шану Герою віддав і народний депутат України Михайло Головка.

Бойові побратими Юрія Горайського пронесли труну на власних руках через все місто. Вздовж дороги стояли діти з жовто-блакитними прапорами.

Нагадаємо, що в зоні проведення антитерористичної операції, 4 березня 2016 року під час бою загинув стрілець - регулювальник військової частини В2492 солдат військової служби за контрактом ГОРАЙСЬКИЙ Юрій Володимирович, житель м. Збараж.

http://antikor.com.ua/articles/91548-vesj_zbarah_provodiv_v_ostannju_putj_geroja_ato_jurija_gorajskogo

Герой зі Збаража пожертвував собою, щоби врятувати побратимів. Подобиці

08.03.2016

Про останній бій героїв, які віддали свої життя, але не здались, розповів Юрій Бутусов. Смертельний бій відбувся 4 березня, у ньому полягли Юрій Горайський з Тернопільщини та Олександр Хмеляров. Нашого земляка Юрія Горайського поховали у Збаражі. З героєм прощались тисячі земляків.

Подобиці бою у себе на сторінці опублікував Юрій Бутусов: "Війна - це поєдинок волі. Якщо ти не готовий пожертвувати всім - значить, ти вже програв! Живи так, що б страх смерті ніколи не бентежив твоє серце. Нікому не заважай вірити в те, у що вони вірять, поважай інших і їхні погляди і вимагай такої ж поваги до себе. Люби життя, роби життя краще, прикрашай все навколо себе. Прагни жити довго на благо свого народу, а коли прийде твій час - помри, і не будь як ті, чиї серця сповнені страху смерті, так, що коли приходить їхній час вони ридують і молять щоб їм дали ще часу, щоб прожити життя по іншому ... Співай свою смерть ... і загинувши героєм, повернися додому! ". Ці слова з фільму з "Закон доблесті" про американських "морських котиків" згадалися, щоб пом'янути двох українських морських спецназівців, полеглих смертю хоробрих у бою 4 березня 2016 року під Докучаєвськом. У цей день група спецназ 73-го морського центру спеціальних операцій виконувала завдання з патрулювання лінії оборони українських військ. Це одна з кращих груп 73-го центру. Командир - позивний "Трасер", колишній директор середньої школи, прекрасний наставник, який проявив себе як вольовий командир, виводячи своїх бійців з Іловайська. Вони вели спостереження і вийшли на задану висоту, з якої російські бойовики могли організувати напад на наші позиції. Вони вирішили перевірити все. Вони могли не ризикувати. Поспостерігати і піти. Але якби вони не зайшли на висоту, то завтра звідти могла прилетіти смерть для інших наших воїнів. Попереду йшов головний дозор - так положено в бойовому порядку, завжди є хтось, хто йде попереду, щоб першим виявити ворога, першим подати сигнал небезпеки, першим вступити в бій. В дозорі завжди йдуть кращі - ті, хто готовий до смертельному ризику. У головному дозорі групи 4 березня йшли Юрій Горайський і Олександр Хмеляр. Горайський - доброволець, колишній глава Збаразької районної держадміністрації Тернопільської області, який пішов в армію рік тому. Коли Юрія звільнили, він не чіплявся за держслужбу, а відразу пішов на фронт. Хмеляр - професійний воїн, кадровий спецназівець. Родом з Одеської області, жив у Одесі. Олександра Іванова прекрасно написала про нього: "Це воїн професіонал, і одночасно - юноша-романтик. Люблячий син і брат. Громадянин з великої літери. Він дуже переживав, Що шляхи з деякими його друзями виявилися різними. Що вдома мама залишається одна. Що там де вони живуть, не всі

люблять Україну. Він мріяв про що. Він любив мотоцикли., як може любити їх хлопець. Він був цільною і сильною особистістю ". Сталося те, що трапляється на війні. На висоту вийшла розвідгрупа противника - до двадцяти чоловік. Вони побачили один одного раптово, дистанція - 20 метрів. Юрій Горайскій і Олександр Хмеляр вступили в бій. Головний дозор виконав завдання - ворогові не вдалося вдарити по всій групі. Наші бійці розвернулися і разом з групою підтримки відкрили вогонь по ворогу. У бою на надкоротких дистанціях може вціліти тільки той, хто готовий пожертвувати всім. 20 метрів, всього лише 20 метрів ... Юрій та Олександр загинули на місці. Групі надійшла команда на негайний відхід. Але бойові товариші не кинули своїх полеглих. "Трасер" команду на відхід вирішив не почути - вони накрили противника вогнем і пішли вперед. Головний дозор прийняв на себе основний потік свинцю, але їхні товариші завдяки цьому самопожертви били напевно. Ризик був величезним, але був і професійний розрахунок. І вони зробили це. Розвідгрупа противника була знищена. І тоді спецназівці змогли забрати тіла своїх побратимів. "Трасер" нікого зі своїх не кинув, повернулися всі Незабаром під'їхала БМП 72-ї бригади, і вивезла загиблих і поранених. Завдання було виконано. Горайскій був в Збаражі відомим політиком, і коли він пішов на фронт, багато писали на місцевих Інформресурс, що Юрій піариться, що невідомо, де він воює і воює взагалі. Ось останнє інтерв'ю Горайского: «Почуття обов'язку мене змусило йти на війну. Не зміг я стояти осторонь, коли молоді хлопці на передовій забезпечують спокій і мир для нас, зокрема для мене і моєї сім'ї. Бог і батьки дали мені здоров'я і я вирішив, що свою родину і свою землю, можу сам боронити від цієї погані". Юрій Горайскій і Олександр Хмеляр тепер в нашій пам'яті і в пам'яті їх сімей назавжди залишаться в головному дозорі.

Юрій Бутусов додав 2 нові світлини.

14 год · 🌐

🔔 Стежити

ГОЛОВНОЙ ДОЗОРА. ПОСЛЕДНИЙ БОЙ ВОИНОВ 73-ГО ЦЕНТРА
ЮРИЯ ГОРАЙСКОГО И АЛЕКСАНДРА ХМЕЛЯРОВА 4 МАРТА 2016
ГОДА

"Война - это поединок воли. Если ты не готов пожертвовать всем - значит, ты уже проиграл!

Живи так, что бы страх смерти никогда не смущал твое сердце.

Никому не мешай верить в то, во что они верят, уважай других и их взгляды и требуй такого же уважения к себе.

Люби жизнь, делай жизнь лучше, украшай все вокруг себя.

Стремись жить долго на благо своего народа, а когда придет твой час

— умри, и не будь как те, чьи сердца полны страха смерти, так, что когда приходит их час они рыдают и молят дабы им дали еще времени, чтобы прожить жизнь по другому...

Пой свою смерть... и погибнув героем, вернись домой!".

Эти слова из фильма из "Закон доблести" про американских "морских котиков" вспомнились, чтобы помянуть двух украинских морских спецназовцев, павших смертью храбрых в бою 4 марта 2016 года под Докучаевском.

<http://doba.te.ua/novyny/heroy-zi-zbarazha-pozhertvuvav-soboyu-shchoby-vryatuvat-pobratymiv-podrobytc>

Стали известны подробности боя очаковских «морских котиков» под Докучаевском

Николаев, Политика — НикВести / 09:00, 09 Марта, 2016

Юрий Горайский и Александр Хмеляров, двое военнослужащих очаковского 73-го Центра специальных операций, 4 марта [пали смертью храбрых](#) под Докучаевском, встретившись с разведгруппой боевиков.

Подробности последнего боя «морских котиков» [описал](#) Юрий Бутусов, главред Цензор.Нет.

Указывается, что тогда на высоту вышла разведгруппа противника - до двадцати человек, они увидели друг друга внезапно, дистанция - 20 метров.

Далее описание боя под Докучаевском.

В этот день группа спецназа 73-го морского центра специальных операций выполняла задачу по патрулированию линии обороны украинских войск.

Это одна из лучших групп 73-го центра. Командир - позывной Трассер, бывший директор средней школы, прекрасный наставник, который проявил себя как волевой командир, выводив своих бойцов из Иловайска.

Они вели наблюдение и вышли на заданную высоту, с которой российские боевики могли организовать нападение на наши позиции.

Они решили проверить все. Они могли не рисковать. Понаблюдать и уйти. Но если бы они не зашли на высоту, то завтра оттуда могла прилететь смерть для других наших воинов.

Впереди шел головной дозор - так положено в боевом порядке, всегда есть кто-то, кто идет впереди, чтобы первым обнаружить врага, первым подать сигнал опасности, первым вступить в бой. В дозоре всегда идут лучшие - те, кто готов к смертельному риску. В головном дозоре группы 4 марта шли Юрий Горайский и Александр Хмеляров. Горайский - доброволец, бывший глава Збаражской районной госадминистрации Тернопольской области, который ушел в армию год назад. Когда Юрия уволили, он не цеплялся за госслужбу, а сразу ушел на фронт.

Хмеляров - профессиональный воин, кадровый спецназовец. Родом из Одесской области, жил в Одессе

Случилось то, что случается на войне. На высоту вышла разведгруппа противника - до двадцати человек.

Они увидели друг друга внезапно, дистанция - 20 метров.

Юрий Горайский и Александр Хмеляров вступили в бой. Головной дозор выполнил задачу - врагу не удалось ударить по всей группе.

Наши бойцы развернулись и вместе с группой поддержки открыли огонь по врагу. В бою на сверхкоротких дистанциях может уцелеть только тот, кто готов пожертвовать всем. 20 метров, всего лишь 20 метров...

Юрий и Александр погибли на месте.

Группе поступила команда на немедленный отход. Но боевые товарищи не бросили своих павших. Трассер команду на отход решил не услышать - они накрыли противника огнем и пошли вперед. Головной дозор принял на себя основной поток свинца, но их товарищи благодаря этому самопожертвованию были наверняка. Риск был огромным, но был и профессиональный расчет.

И они сделали это. Разведгруппа противника была уничтожена. И тогда спецназовцы смогли забрать тела своих побратимов. Трассер никого из своих не бросил, вернулись все....

Вскоре подъехала БМП 72-й бригады и вывезла погибших и раненых. Задание было выполнено.

На территории Тернопольской области 7-е марта объявлено днем траура по погибшему военнослужащему 73-го Центра специальных операций, добровольцу Юрию Горайскому.

Напомним, 16 января неподалеку от Мариуполя от полученных ранений в бою с террористами скончался капитан первого ранга Юрий Олефиренко, который был командиром 73-го Морского Центра специального назначения. Добавам, что его подразделение попало под минометный обстрел. Юрий Олефиренко в последний момент прикрыл собой от осколков минометной мины трех бойцов. Он скончался от полученных тяжелых ранений.

После Николаевщина простилась с Героем - командиром очаковских «морских котиков» Юрием Олефиренко.

<http://nikvesti.com/news/incidents/84325>

ПОСЛЕДНИЙ БОЙ ВОИНОВ 73-ГО ЦЕНТРА ЮРИЯ ГОРАЙСКОГО И АЛЕКСАНДРА ХМЕЛЯРОВА 4 МАРТА 2016 ГОДА

09 марта 2016 г., 00:02

ПОСЛЕДНИЙ БОЙ ВОИНОВ 73-ГО ЦЕНТРА ЮРИЯ ГОРАЙСКОГО И АЛЕКСАНДРА ХМЕЛЯРОВА 4 МАРТА 2016 ГОДА

"Война - это поединок воли. Если ты не готов пожертвовать всем - значит, ты уже проиграл! Живи так, чтобы страх смерти никогда не смущал твое сердце. Никому не мешай верить в то, во что они верят, уважай других и их взгляды и требуй такого же уважения к себе. Люби жизнь, делай жизнь лучше, украшай все вокруг себя. Стремись жить долго на благо своего народа, а когда придет твой час — умри, и не будь как те, чьи сердца полны страха смерти, так, что когда приходит их час, они рыдают и молят. дабы им дали еще времени, чтобы прожить жизнь по-другому... Пой свою смерть... и погибнув героем, вернись домой!"

Эти слова из фильма "Закон доблести" про американских "морских котиков" вспомнились, чтобы помянуть двух украинских морских спецназовцев, павших смертью храбрых в бою 4 марта 2016 года под Докучаевском.

В этот день группа спецназа 73-го морского центра специальных операций выполняла задачу по патрулированию линии обороны украинских войск. Это одна из лучших групп 73-го центра. Командир - позывной Трассер, бывший директор средней школы, прекрасный наставник, который проявил себя как волевой командир, выводя своих бойцов из Иловайска.

Они вели наблюдение и вышли на заданную высоту, с которой российские боевики могли организовать нападение на наши позиции.

Они решили проверить все. Они могли не рисковать. Понаблюдать и уйти. Но если бы они не зашли на высоту, то завтра оттуда могла прилететь смерть для других наших воинов.

Впереди шел головной дозор - так положено в боевом порядке, всегда есть кто-то, кто идет впереди, чтобы первым обнаружить врага, первым подать сигнал опасности, первым вступить в бой. В дозоре всегда идут лучшие - те, кто готов к смертельному риску.

В головном дозоре группы 4 марта шли Юрий Горайский и Александр Хмеляров.

Горайский - доброволец, бывший глава Збаражской районной госадминистрации Тернопольской области, который ушел в армию год назад. Когда Юрия уволили, он не цеплялся за госслужбу, а сразу ушел на фронт.

Хмеляров - профессиональный воин, кадровый спецназовец. Родом из Одесской области, жил в Одессе.

Случилось то, что случается на войне. На высоту вышла разведгруппа противника - до двадцати человек.

Они увидели друг друга внезапно, дистанция - 20 метров. Юрий Горайский и Александр Хмеляров вступили в бой. Головной дозор выполнил задачу - врагу не удалось ударить по всей группе. Наши бойцы развернулись и вместе с группой поддержки открыли огонь по врагу. В бою на сверхкоротких дистанциях может уцелеть только тот, кто готов пожертвовать всем. 20 метров, всего лишь 20 метров... Юрий и Александр погибли на месте.

Группе поступила команда на немедленный отход. Но боевые товарищи не бросили своих павших. Трассер команду на отход решил не слышать - они накрыли противника огнем и пошли вперед. Головной дозор принял на себя основной поток свинца, но их товарищи благодаря этому самопожертвованию били наверняка. Риск был огромным, но был и профессиональный расчет. И они сделали это. Разведгруппа противника была уничтожена. И тогда спецназовцы смогли забрать тела своих побратимов. Трассер никого из своих не бросил, вернулись все....

Вскоре подъехала БМП 72-й бригады, и вывезла погибших и раненых. Задание было выполнено.

Юрий Горайский, из Збаражса, боец 73-го морского центра специальных операций, пал смертью храбрых в бою с врагом 4 марта 2016 года.

Горайский был в Збараже известным политиком, и когда он пошел на фронт, многие писали на местных информресурсах, что Юрий пиарится, что неизвестно, где он воюет и воюет ли вообще. Вот последнее интервью Горайского:

"Почуття обов'язку мене змусило йти на війну. Не зміг я стояти осторонь, коли молоді хлопці на передовій забезпечують спокій і мир для нас, зокрема для мене і моєї сім'ї. Бог і батьки дали мені здоров'я, і я вирішив, що свою родину і свою землю можу сам боронити від цієї погані".

Юрий Горайский и Александр Хмеляров теперь в нашей памяти и в памяти их семей навсегда останутся в головном дозоре.

Александр Хмеляров, из Одесской области, воин 73-го морского центра специальных операций, пал смертью храбрых в бою с врагом 4 марта 2016 года.

http://antikor.com.ua/articles/91720-poslednij_boj_voinov_73-go_tsentra_jurija_gorajskogo_i_aleksandra_hmeljarova_4_marta_2016_goda

... виконання бойового завдання загинув екс-голова Збаразької РДА, волонтер, борець 73-го центру спеціальних операцій ВМС ЗСУ, 38-річний збаражчанин Юрій Горайський. Під час розвідвиходу його група несподівано зіткнулася з групою російських бойовиків, і Юрій загинув від ворожої кулі після короткої сутички. Вдовою залишилася дружина Наталя, а двоє доньок – сиротами. 6 березня на повороті до Збаража тіло Героя зустрічало все місто – люди на колінах і “Пливе кача”... Поховали його 7 березня на місцевому кладовищі.

Над Збаражем знову «Пливе кача...»

ірина КОШІЛЬ

Під час Революції Гідності Юрій Горайський разом з однодумцями організував ГО “Самооборона Майдану Збаражчини” і навіть після призначення на посаду голови Збаразької РДА залишався вірним своїм принципам й активно займався волонтерством. “Юрко довів, що можна бути головою адміністрації, мати в руках великі гроші і не красти, а навпаки, дбати про район, розбудувати його, зробити щось для людей, а не для себе...” – говорив на похороні друг загиблого Олександр Саричев. Щирим, відвертим і принциповим запам’ятають Юрія й волонтери-побратими: “Гинуть найкращі. Боляче усвідомлювати, що нині Україна осиротіла ще на одного патріота, справжнього Героя”.

Торік, у квітні, з приходом нової влади, Юрія Горайського звільнили з посади, що викликало обурення в збаражчан. Активісти “Самооборони Майдану Збаражчини” кілька разів приходили до теперішнього голови Тернопільської ОДА та намагалися переконати його в ефективності перебування Юрія Горайського на посаді. У непростий час, адже

ловою Збаразької РДА після Революції Гідності, налагодив роботу в районі та активно допомагав волонтерському руху. Проте до думки громади не дослухалися, а формально своє рішення вмотивували тим, що, мовляв, нібито не вправся з... планом мобілізації. За владу чоловік не чіплявся і відразу після звільнення пішов добровольцем на фронт. “Почуття обов’язку змусило мене йти на війну, – пояснював своє рішення Юрій. – Не міг я стояти осторонь, коли молоді хлопці на передовій забезпечують спокій і мир для нас, зокрема, для мене і моєї сім’ї. Бог і батьки дали мені здоров’я, і я вирішив, що свою дружину і землю можу сам боронити від цієї погані...”

У 73-ому морському центрі спеціальних операцій Юрій Горайський пішов в одну з найбільш мотивованих розвідгруп, де зібралися добре підготовлені патріоти. На жаль, у ніч на 4 березня його група під час розвідвиходу зіткнулася з групою ворога. Юрій Горайський і його побратим Олександр Хмеляров йшли попереду і прийняли весь удар на себе. Завдяки їхній мужності та самопожертві решта побратимів

Юрій Горайський врятував побратимів... ціною власного життя

Про коротке, але сповнене глибокого змісту життя Юрія Горайського можна написати книгу. Нехай першими її рядками стануть слова про нього його друзів-волонтерів...

АЛЛА “ЧОНГАР” БОРИСЕНКО:

– Юрко був кращим з кращих, пройшов Майдан, став головою РДА, йому ставили палиці в колеса, але він ішов уперед. На посаді зробив усе те, за що стояли на Майдані. Він міг вислухати і почути, допомогти і допомагав. Коли прийшла теперішня влада, ми з бійцями та іншими організаціями просили його не звільняти. Юрка підтримували багато людей. На жаль, не допомогло... Його знали...

У нього була чудова сім’я. Наталя і Юрко – ідеал родини, вони були одним цілим. Наталя завжди була поруч і стояла за нього стіною. Ніхто краще за неї не знав про його болі і радощі... Вічна пам’ять Герою!

НАТАЛЯ ІВАШКО:

– Старобільщина Луганської області сумує разом з Тернопільщиною. Ми, “Самооборона Старобільщини”, познайомилися з Юрієм Горайським, коли він був головою Збаразької РДА. Якимось чином з волонтерами на старобільське кладовище забирали тіла своїх земляків, які були поховані у нас як невідомі герої. Рідні за результатами ДНК-експертизи встановили їхні імена. Того дня забирали тіла трьох, а якщо точніше, то була вже ніч. Мене вразило, що державний службовець власноруч проводив ексгумацію тіл своїх земляків, не спостерігаючи збоку, як це роблять інші, а копав разом з усіма. Після того я постійно ставила його за приклад нашим старобільським чиновникам.

Небеса забирають найкращих... А хто ж залишиться? З ким відбудувати Україну після війни?..

ЛІЛЯ МУСІХІНА:

– У мене не стало друга. Досі не можу оговтатися і повірити в те, що отой чоловік у формі матроса, якого ми привезли, – наш Юрко, наш “Міль”. Юрко, якого ми так любили за сміх і жарту, якого знали як чесного і безкомпромісного, щедрого на все добре і світле, що тільки є в цьому світі. Ми називали його “Мілля”, бо коли був керівником свого Збаразького району, поіменно і порозмірно знав кожного бійця-земляка, вболівав за кожного. Тягнув усе, що міг з волонтерського штабу, бо в нього – воля, про яку треба дбати, і при тому не раз мені казав: “Такі діти йдуть воювати... А я, здоровий хлоп, сиджу тут, у тилу... Соромно, Лілю, людям в очі дивитися...”

Усяке було. Юрко з нашим “Кінологом” возив передачі на фронт і телефонував мені з самого пекла. Було, що ми з Юрком збиралися на 32-ий блокпост по тіло Михальського, бо нам сказали, що віддадуть лише, коли приїдемо самі особисто.

Юрко – Герой. Він таки не всидів у тилу. Пішов до наших підшефних (ми називаємо їх “усиновлені”) в 73-й центр морських спецоперацій на контракт. Звідти телефонував і розповідав про порядки, про те, як годують, у що одягають...

Тієї ночі Юрко зі ще одним побратимом прийняли на себе весь удар. Загинули вони двоє. Інші, хто вижив, дали ворогові відсіч.

Я ніколи його не забуду і не пробачу його загибелі. І ніхто з нас не забуде Юрка, тримай для нас небо...

Прийняв на себе основний потік свинцю, – подробиці останнього бою Юрія Горайського

10/03/2016

Відомий журналіст Юрій Бутусов розповів детальну хронологію бою, у якому 4 березня загинув морський піхотинець, екс-голова Збараської РДА Юрій Горайський.

За інформацією, оприлюдненою журналістом, наш земляк Юрій Горайський спільно із своїм побратимом Олександром Хмеляровим вступили у нерівний бій відразу із 20 противниками. Відстань до ворога була – близько 20 метрів. Завдяки, героїзму Юрія та Олександра, які йшли попереду групи, решту українських воїнів залишились живими, пише Галас.

“ГОЛОВНИЙ ДОЗОР. ОСТАННІЙ БІЙ ВОЯКІВ 73-ГО ЦЕНТРУ ЮРІЯ ГОРАЙСЬКОГО І ОЛЕКСАНДРА ХМЕЛЯРОВА 4 БЕРЕЗНЯ 2016 РОКУ

Війна – це поєдинок волі. Якщо ти не готовий пожертвувати всім – значить, ти вже програв! Живи так, щоб страх смерті ніколи не бентежив твоє серце. Нікому не заважай вірити в те, у що вони вірять, поважай інших і їхні погляди і вимагай такого ж поваги до себе. Люби життя, роби кращим життя, прикрашай все навколо себе. Намагайся жити довго на благо свого народу, а коли прийде твій час — помри, і не будь як ті, чиї серця сповнені страху смерті, так, що коли приходить їхній час вони ридають і молять щоб їм дали ще часу, щоб прожити життя по іншому... Співай свою смерть... і загинувши героєм, повернися додому!”.

Ці слова з фільму “Закон доблесті” про американських “морських котиків” згадалися, щоб пом’янути двох українських морських спецназівців, полеглих смертю хоробрих у бою 4 березня 2016 року під Докучаївськом. В цей день група спецназу 73 морського центру спеціальних операцій виконувала завдання з патрулювання лінії оборони українських військ. Це одна з кращих груп 73-го центру. Командир – позивний “Трасер”, колишній директор середньої школи, прекрасний наставник, який проявив себе як вольовий командир, виводячи своїх бійців з Іловайська. Вони вели спостереження і вийшли на задану висоту, з якої російські бойовики могли організувати напад на наші позиції. Вони вирішили перевірити все. Вони могли не ризикувати. Поспостерігати і піти. Але якщо б вони не зайшли на висоту, то завтра звіди могла прилетіти смерть для інших наших воїнів. Попереду йшов головний дозор – так заведено в бойовому порядку, завжди є хтось, хто йде попереду, щоб першим виявити ворога, першим подати сигнал небезпеки, першим вступити в бій. У дозорі завжди йдуть кращі – ті, хто готовий до смертельного ризику. У головному дозорі групи 4 березня йшли Юрій Горайський і Олександр Хмеляров.

Горайський – доброволець, колишній голова Збараської районної держадміністрації Тернопільської області, який пішов в армію рік тому. Коли

Юрія звільнили, він не чіплявся за держслужбу, а відразу пішов на фронт. Хмеляров – професійний воїн, кадровий спецназівець. Родом з Одеської області, жив в Одесі. Олександра Іванова чудово написала про нього: “Це воїн – професіонал, і одночасно – юнак – романтик. Люблячий син і брат. Громадянин з великої літери. Він дуже переживав, що шляхи з деякими його друзями виявилися різними. Вдома мама залишається одна. Що там де вони живуть, не всі люблять Україну. Він мріяв про щось. Він любив мотоцикли, як може любити їх хлопець. Він був цілісною і сильною особистістю”.

Сталося те, що трапляється на війні. На висоту вийшла розвідгрупи супротивника – до двадцяти осіб. Вони побачили один одного раптово, дистанція – 20 метрів. Юрій Горайський і Олександр Хмеляров вступили в бій. Головний дозор виконав завдання – ворогові не вдалося вдарити по всій групі. Наші бійці розвернулися і разом з групою підтримки відкрили вогонь по ворогові. В бою на надкоротких дистанціях може вціліти тільки той, хто готовий пожертвувати всім. 20 метрів, всього лише 20 метрів... Юрій і Олександр загинули на місці. Групі надійшла команда на негайний відхід. Але бойові товариші не кинули своїх полеглих.”Трасер” команду на відхід вирішив не почути – вони накрили противника вогнем і пішли вперед. Головний дозор прийняв на себе основний потік свинцю, але їхні товариші завдяки цій самопожертві били напевно. Ризик був величезний, але був і професійний розрахунок. І вони зробили це. Розвідгрупу противника було знищено. І тоді спецназівці змогли забрати тіла своїх побратимів. “Трасер” нікого із своїх не кинув, повернулися всі.... Незабаром під’їхала БМП 72-ї бригади, і вивезла загиблих і поранених. Завдання було виконано.

Горайський був у Збаражжі відомим політиком, і коли він пішов на фронт, багато писали на місцевих інформресурсах, що Юрій піариться, що невідомо, де він воює і чи воює взагалі. Ось останнє інтерв’ю Горайського: «Почуття обов’язку мене змусило йти на війну. Не зміг я стояти осторонь, коли молоді хлопці на передовій забезпечують спокій і мир для нас, зокрема для мене і моєї сім’ї. Бог і батьки дали мені здоров’я і я вирішив, що свою батьківщину і свою землю можу сам боронити від цієї погані”.

Юрій Горайський і Олександр Хмеляров тепер в нашій пам’яті і в пам’яті їх сімей назавжди залишаться в головному дозорі”, – написав Юрій Бутусов.

<http://zz.te.ua/pryinyav-na-sebe-osnovnyi-potik-svyntsyu-podrobytsi-ostannoho-boyu-yuriya-horajskoho/>

Боець з Тернопільщини зареєстрував петицію про звільнення голови Збараської РДА Качки

10/03/2016

На сайті Президента України розпочався збір підписів з вимогою звільнення голови Збараської районної державної адміністрації Анатолія Качки.

Ініціатором подання є відомий на Збаражчині воїн АТО Олександр Саричев, пише сайт **Тернополяни**.

«Звільнити голову Збараської районної державної адміністрації Тернопільської області Качку Анатолія Ярославовича із займаної посади, як неефективного керівника району та співучасника злочинів, – йдеться у тексті петиції. – Качка А. Я. покриває свого першого заступника Головатюка Юрія, в

якого підроблений військовий квиток. Також Качка А. Я. привласнив кошти, які збирались фермерами району для потреб АТО, здійснює абсолютно провальну діяльність щодо економічного добробуту району, створення робочих місць, кадрової політики.»

Громадськість Збараського району закликає підтримати таке починання воїна АТО. Проголосувати можна у розділі петицій на сайті Президента України.

Нагадаємо, у Тернополі зустріч загиблого Героя АТО Юрія Горайського почалася зі скандалу. Дружина воїна прогнала голову Тернопільської ОДА Степана Барну та голова Збараської РДА Анатолія Качку з місця події. Тоді пані Наталя Горайська нагадала Качці, як він намагався чомусь відправити її чоловіка на психіатричну експертизу, оскільки загиблий Герой відправився у зону військових дій.

Пізніше, Барна не зміг пояснити причин конфлікту із дружиною загиблого воїна Горайського і вирішив «відкупитися» виплатою і без нього гарантованої держдопомоги.

<http://zz.te.ua/bojets-z-ternopilschyny-zarejestruvav-petytsiyu-pro-zvlnennya-holovy-zbarazkoji-rda-kachky/>

Колишній високопорядний керівник району Юрій Горайський загинув у АТО як Герой

ТЕРНОПІЛЛЯ

11 березня, 10:43

7 березня тисячі людей у Збаражжі провели в останню дорогу Юрія Горайського. Колишній голова Збаразької РДА пішов контрактником у зону АТО і загинув як герой 4 березня 2016 року.

Юрію було лише 38. На державній посаді він пропрацював 11 місяців, з травня 2014-го по квітень 2015-го. За цей час у районі не зафіксували жодного корупційного скандалу. Після звільнення з посади Юрій міг спокійно займатися бізнесом, бо належав до впливової на Збаражчині родини. Але, під час керівництва райдержадміністрацією допомагаючи війську як волонтер, він вчинив по-чоловічому: підписав контракт з ВСУ і пішов на східний фронт. Багато людей відмовляло його від цього, насамперед дружина Наталія і двоє доньок. Юрій ніс службу у групі спецназу 73-го морського центру спеціальних операцій. У день загибелі він був у головному дозорі разом з одеситом, 27-річним Олександром Хмеляровим.

«Донецький напрямок... Вони виконували завдання за призначенням, напоролись на засідку, – розповів побратим Юрія Горайського збаражчанин Володимир Балдюк. – З 20 метрів, з кулемета Калашникова, Юра отримав смертельне поранення в грудну клітку. І другий його побратим також. Вони обоє були попереду і тим самим врятували життя інших бійців розвідгрупи... Юра так завжди робив. Він дбав за всіх, але не дбав за себе.

Був відчайдухом. Ішов у головному дозорі, розумів, яке завдання виконує, був готовий до наслідків. Влітку 2015 року ми зайшли на схід як волонтери... Він перейнявся атмосферою, яка там була. Казав мені: «Володя, я такого ніде не відчував, мені це по духу, мені це подобається». Це була його стихія. Серед побратимів був душею. Всі знали, що, коли підійдуть до нього, усіх почує, розрадить, розвеселить і всім допоможе. Такий був – альпіністом людських можливостей. Він сягав межі, закріплювався, піднімав планку, знов закріплював її і далі піднімався. Був по-справжньому хорошою людиною... Розумієте, розвідка – ювелірна робота. Був народжений для неї. Ще далеко до війни, два чи три роки до того, ходив у камуфляжі. На ньому завжди була якась

військова амуніція – штани, кітель. Казав йому: «Юра, тобі ще не набридло?» Він відповідав: «Володя, мені це подобається». І коли туди потрапив, реально реалізував усі свої знання, вміння, той дар, даний природою. Коли займалися забезпеченням життєдіяльності табору, ходив по лісі, знаходив сліди противника. Міг визначити, скільки чоловіків було, навіть скільки часу вони тут перебували. Реально був слідопитом... На квадратному метрі міг побачити предмети, які хтось залишив. Це була якась частинка, десята від десяти копійок, а він її бачив і знаходив... Кажуть, що він пішов на фронт, тому що тут йому щось не вийшло. Такого близько не було. Відчував: усе його єство там, на війні. І реалізував себе по максимуму. Бо по життю максималіст. Найбільше був ерудований в людській душі, швидко знаходив спільну мову з різними людьми. До нього всі в підрозділі тулилися... Навіть офіцери в частині, прощаючись, казали: «Ми прощаємося з батьком».

Юрія Горайського поховали на збаразькому цвинтарі неподалік від могили Героя Небесної сотні Устима Голоднюка.

Світлана КЛОС, Тернопільська область

<http://visnyk.lutsk.ua/news/ukraine/regions/ternopil/21762/>

НАТАЛІЯ ГОРАЙСЬКА: “БАРНА ВИМАГАВ ПРИЗНАЧИТИ «СВОГО» ГОЛОВЛІКАРЯ І МІЙ ЧОЛОВІК ПОСЛАВ ЙОГО У ГРУБІЙ ФОРМІ”

Мужній вчинок цієї жінки побачила та ще досі обговорює не Тернопілля, але ледь по всій Україні. Наталія Горайська прогнала із зустрічі тіла свого, загиблого на війні, чоловіка Юрія голову ОДА Степана Барну і керівника Збаразької РДА Анатолія Качку.

Вона не дозволила зробити черговий піар людям, які попередньо намагалися очорнити та оббрехати її чоловіка. На жаль, посадовці так і не змогли дати відповіді щодо ситуації на збаразькому кільці.

Сьогодні минуло дев'ять днів з часу трагічної смерті Юрія Горайського. Пані Наталя у ексклюзивному інтерв'ю «**Тернополян**» пояснила, що ж спонукало її, до того неpubлічну особу, піти на такий крок. Вдова розповіла про стосунки свого чоловіка з Степаном Барною та його командою.

Розпочала Наталя Горайська з розповіді про свого чоловіка.

- Мій чоловік (як би це пафосно не звучало) - найкращий!, - **розпочала пані Наталя.** - Патріот, та козак в душі. Він підкорив мене своїм благородством. Для мене він завжди був лицарем, вищим від всіх – порядність, суміш доброти і сили, чоловіча впевненість та благородство. Він мене захоплював, з такими людьми жити не просто, адже, на скільки вони благородні – на стільки й імпульсивні. Він був гордим, високим в своїх намірах, думки в нього були чисті. Він ніколи не тримав зла і не ображався, дуже легко сходився з людьми. Умів нівелювати сварки між товаришами. У людях бачив тільки гарне, дуже хороша людина. Багато читав, особливо нашу історію, починаючи з трипільської культури. Його цікавила земля, де він народився і живе. Багато розповідав дітям про Батьківщину. Він себе ототожнював з Україною. Також був обізнаним на різні теми: зброя; все що стосується військової справи; тактики; стратегії; війни, що відбувалися у світі - аналізував все це. Хоча в армії він не служив, але відколи ми разом завжди вивчав цю тему.

В свій час він працював в російській фірмі в Києві, хоча він прекрасно володів російською, але принципово спілкувався зі всіма росіянами українською, говорив їм, що вони москалі, що вони повинні вчити українську мову, адже, працюють на Україні. Усі 20 років спільного життя, він був, якщо можна так сказати, справжнім бандерівцем.

«Його робота говорила сама за себе!»

- Зі всіма позитивними рисами пан Юрій у 2014 році пішов у політику. Ви обговорювали у сім'ї такий його крок?

- Звісно обговорювали. Ми знали, що достатку воно нам не принесе. Юра хотів дійсно щось зробити, (і може виглядати, що я так захищаю свого чоловіка) але він хотів зробити для свого міста щось гарне, безкорисливо. Він попередив всіх, що на цій посаді, якщо йому будуть давати якісь накази з якими він не згідний, протизаконні - він їх виконувати не буде. Дозволяв собі відмовляти всьому, що для району не було вигідним.

Юра ніколи не хотів бути бюрократом чи державним службовцем. Він не планував йти на цю посаду, але громада попросила його виконувати цей обов'язок. Все відбулося дуже швидко і не було змоги довго все обдумувати. Йому запропонували, а за декілька днів він вже проходив консультацію в обласного голови, пішла процедура співбесід, подачі документів і т. д.

Зізнаюся, він не знав, що йому робити, коли він прийшов на цю роботу. Просто взяв і почав дивитися, що треба там, а що там. Вчитися йому допомагали заступники, допомагали всі керівники відділів. Він нікого не виганяв з роботи, не ставив своїх людей на посади.

Та і його реальна робота говорила сама за себе. Він боровся за рівні дороги; за садочки та школи, міняв там вікна домовлявся з виробником за найдешевші ціни, щоб якісні вікна виходили втричі дешевше, ніж рахувала попередня влада рік перед тим. Він переймався, наприклад, за будинок культури, чи як всі школи перевести на індивідуальне опалення.

По-трохи вчився, та за 11 місяців не реально досягнути весь район, всюди потрапити, все промоніторити. Але всі люди, що до нього зверталися, з будь-якого села, з будь-якого садочку чи школи - не відмовляв в допомозі нікому. Якщо була проблема, то вони її вирішували, намагалися скоротити витрати, які не приносили доходу, щоб не викидати гроші на вітер.

- Розповідав Юрій про спілкування з вищим керівництвом, чи були конфлікти?

- Коли працював головою адміністрації, проблем з керівництвом в нього не було зовсім. Юра не мав зв'язків в державній службі, ніхто спину йому не прикривав, але й ніяких палок в колеса не ставив. На скільки я пам'ятаю, з тодішнім головою ОДА Олегом Сиротюком і його заступником Іваном Крисаком - проблем в спілкуванні, в роботі абсолютно ніяких не було.

Проблеми виникли, коли деякі люди лобіювали просування певних елементів на керівні посади. Наприклад, на посаду головного лікаря нашої районної лікарні. Тоді, Юра в дуже грубій формі відмовив, сказав, що такого не буде! Тобто, не професійні люди не будуть очолювати лікарню чи будь-який інший орган. Через це конфлікт виник з нинішнім керівництвом.

«Барна вимагав призначити «свого» головлікаря і мій чоловік послав його у грубій формі дуже далеко!»

- Чи можете розповісти про стосунки Юрія Горайського зі Степаном Барною?

- Я не знаю, чи повинна це говорити, чи ні! Мабуть - ні, але після того, як ім'я мого чоловіка було спаплюжено, то я маю моральне право розповісти! Барна дозволив собі приїхати на зустріч тіла мого чоловіка. Він знав хто це такий, він знав ставлення чоловіка до нього. І це не через те, що його звільнили, а через те, що п. Барна в телефонній розмові з моїм чоловіком просовував своїх непрофесійних людей на певні посади. І коли мій чоловік в грубій формі (всім близьким до влади людям це відомо) послав його дуже далеко, то, відповідно, це вже був конфлікт інтересів. Це було до того як п. Барна став головою облдержадміністрації, а був ще нардепом. На той час вони вже не спілкувалися, тому, що Юра не погоджувався на те, щоб будь-кого просували на будь-які посади. Йому намагалися просунути заступника, зовсім не професійну, бездарну людину. Потім відбулася ситуація з головним лікарем.

Юра нікуди не ставив своїх людей. Якщо потрібно було ставити кудись керівника, він питався в людей, котрі там працюють, кого би вони хотіли бачити на цій посаді, дивилися на історію людини, біографію, хто вона і чого досягла.

- Тобто, незрозуміння між Горайським та Барною почалося ще до приходу останнього на посаду голови ОДА.

- Коли п. Барна став головою ОДА, він повинен був звільнити Юру з роботи, тому що це його право і кожен очільник ставить своїх людей по районах. Це не є виборча посада - це представники президента, які будуть дотримуватися лінії президента. Але приїхали члени громади просити, щоб Барна залишив мого чоловіка на посаді. Сказали, що їм підходить така людина як Горайський і вони хочуть, щоб він залишився. П. Барна вислухав і сказав, що вони це врахують. Після цього відбувалися ще певні переговори.

Щоб делікатно пояснити, чому мені ця людина (Степан Барна, - авт.) неприємна, наведу приклад: одного разу на прийом до губернатора викликалися голова районної ради, голова адміністрації. Вони очікували цілий день в прийомній, щоб їх впустили. Мабуть, варто зазначити, що тогочасний керівник райради, людина старшого віку, в якого болять ноги, від ранку до вечора сиділи і чекали на прийом (це чиновники вищого рівня, району очікували коли їх приймуть). Тобто, були такі моменти приниження, коли п. Барна показав своє відношення до людей.

Юрі зі сторони п. Степана було обіцяно, що його кандидатура і кандидатура п. Качки буде подана в адміністрацію президента для проходження співбесіди. Тобто, дві людини повинні були їхати і проходити співбесіду.

У результаті, Юру на співбесіду не випустили. А поїхати мій чоловік не зміг тому, що для того, щоб покинути область йому потрібен дозвіл голови обласної адміністрації. Такого дозволу йому надано не було - це єдина претензія, причина, чому я казала тоді на збаразькому кільці, що не хочу і ноги його бачити. Але це показує нам, що це брехлива і лицемірна людина, адже він міг просто відмовити, сказати, що ти мені не підходиш, в мене зовсім інші плани роботи, ти не такого типу працівник який буде виконувати мої всі доручення, я тебе звільняю. Все чесно в очі сказати і на тому кінець.

«Його мучило, чому люди можуть себе так поводити і це їм сходять з рук»

- Варто уточнити, чому ж, на вашу думку, Барна злодій і лицемір?

- У мене як в звичайного, простого громадянина, є претензії до голови ОДА. Я не згідна з поведінкою теперішньої влади. Та у суд подати не можу. Я не можу вимагати там справедливості, тому, що для того, щоб подавати в суд потрібні докази. А щоб мати докази, треба мати документи, де написано, що вони крадуть і скільки вони крадуть. Цього мати ми не будемо, адже, це все гарно прикрито, гарно розписано і завуальовано. Але, як звичайний громадянин в демократичній країні, можу сказати, що всі звичайні люди знають на скільки знахабніла ця влада в період війни. У період, коли старенькі бабусі приносять останній шматок мила, долучаються, допомагають військовим чим можуть! В такий тяжкий час, коли немає грошей, треба економити, вони дозволяють собі красти в таких розмірах. Робити по району, наприклад, по нашому, певний благоустрій чи робити певні блага людей значно завищеним коштом, що воно не виправдовує себе. Ми не доведемо, що вони вкрали гроші, але ми знаємо чітко скільки це коштує, і ми знаємо за скільки це можна зробити. Через це в мене претензія.

Я б хотіла, щоб ця фраза десь прозвучала - я не хотіла дозволити п. Барні підходити близько до тіла мого чоловіка, тому, що він лицемір та злодій!

- Як пережив ваш чоловік звільнення і як ставився до того, що відбувається?

- Через звільнення Юра не переживав. Навіть якби його не звільнили, йому б важко було працювати з таким обласним головою. Він не виконував би його завдань. Мій чоловік ніколи б не переступив через закон. Він не страждав через те, що його звільнили, його тільки мучило, чому люди себе можуть так поводити і це їм сходять з рук.

- Корупції ще ніхто досі ніхто не викорінив. Були, напевне, випадки коли і пану Юрію пропонували хабарі чи відкати?

-Він не приймав нічого взагалі. Йому пропонували хабарі неодноразово, але це було категорично. Був випадок, я не буду озвучувати імен, коли до нього

прийшли з подібною пропозицією. Він вигнав ту людину. З тією людиною не вітався, згодом, і всіх попередив про такий прикрий випадок. Не приймав навіть цукерки чи шоколадки, не святкував своє день народження, не приймав подарунків, заборонив будь-які святкування на роботі, казав, що в такий період - це абсолютно не припустимо! Їздив на своїй приватній машині і заправляв її своїм бензином, беручи гроші з власних заощаджень! При офіційній зарплаті голови РДА у 2000 гривень, людина, яка немає власних збережень, яка немає певних досягнень - не може йти чесно працювати на цю роботу, тому, що їй потрібно красти для того, щоб за щось прожити, вижити.

Наталя Горайська: «Юра відчував, що не повернеться. Тому, щоразу прощався, неначе востаннє!» (продовження)

Вівторок, 15 березня 2016 14:47

Наталя та Юрій Горайські разом прожили 20 років. Виховували двох чарівних донечок. Та, на жаль, їх розлучила війна.

На початку березня куля російського сепаратиста обірвала життя глави сім'ї.

Вже на Збаразькому кладовищі, під час останнього прощання, Наталя Горайська промовила останні слова до чоловіка: «Ти для мене Герой, Горайський!». Після цього вона попросила закрити труну.

Пані Наталя розуміє втрату глави сім'ї. Намагається тримати себе у руках і не виказувати свої емоції, так, як навчав її чоловік. За майже двох годинне спілкування з журналістом вона стримувалась, щоб не заплакати. Коли розповідала про останні щасливі хвилини спільного життя, на обличчі з'являлася посмішка.

В ексклюзивному інтерв'ю «Тернополянам» пані Наталя Горайська розповіла про прожитих разом два десятки років, про період, який розпочався з Майдану, а далі докорінно змінив життя.

початок: **Наталія Горайська: «Я не дозволила Барні підходити близько до тіла мого чоловіка, тому що він лицемір і злодій!»**

«Чудова казка, з гарним кінцем!»

- День, коли ми познайомилися, дуже добре пам'ятаю, - розповіла Наталя Горайська. - Це було 30 березня в інституті. Побачила його відображення в дзеркалі, а він моє. Я розпитувала в своїх друзів про нього (як виявилось він про мене також питав). Того ж дня нас і звели спільні знайомі. Ми почали зустрічатися, в перший день він мене провів до зупинки, в другий вже до дому. Жила тоді в Тернополі на квартирі, у тітки. Після того ми зустрічалися вісім місяців. Юра дуже так делікатно і елегантно за мною обходжував. Через 8 місяців ми одружилися, тому що, мої батьки були дуже консервативних поглядів. Після одруження батьки нам допомогли встати на ноги й ми мали змогу рано заводити дітей.

Перша половина спільного життя (ми 20 років прожили разом) в нас пройшла так, що інколи ми сперечалися, але завжди легко виходили з суперечок. Ми встановлювали між собою стосунки, але головний завжди був Юра, це зрозуміло, тому що він в мене козак!

А друга половина була просто казковою. Ті почуття, які я маю до свого чоловіка просто не передати словами – це набагато сильніше за всі слова, я не готова була так рано з ним розлучатися! І ті останні 10 років були, як гарна казка, з гарним кінцем...

- Пані Наталю, яким був Юрій як батько?

- Він дуже порядний, він дуже цікавий, він дуже виважений в своїй реакції на рахунок чужих людей. Та вдома трошки складніший, дітям діставалося, можливо, трошки мало ніжності, бо Юра був такий скупим на якісь емоції, якщо там посміхнувся до дитини чи якесь добре слово сказав, це вже було найвищою ознакою прояву уваги. Але у той же ж час був дуже веселий і завжди грався з дітьми.

«Після роботи в адміністрації, одразу до півночі у волонтерський штаб!»

- Все ж революційні події в Україні змінили ваше спільне життя.

- Як почався Майдан, ми залишали вдома якийсь мінімум, а більшість коштів віддавали або купували, що потрібно. Ми дуже тим переймалися, що Юра не мав змоги поїхати на Майдан у Київ. Він дуже собі дорікав тим. І я собі дорікала, що ніхто з нас не поїхав. Ми не мали можливості, бо треба було підтримувати батьків, треба було заробляти гроші для того, щоб оплачувати кредит і утримувати дітей. Не могли собі в той момент дозволити, коли вже закінчився майдан Юра хотів піти одразу на війну, але так сталося, що виникла потреба в ньому, на тому місці, на тій посаді і він погодився.

Коли Майдан завершився, Юра разом зі своїми друзями, просто без всяких організацій, кожної ночі їздили машинами патрулювати по району, щоб ніхто не напивався, ніхто ніякі машини не зупиняв, просто слідували, щоб був порядок. Поступила ініціатива об'єднатися з міліцією, згодом разом з міліцією патрулювали вулиці. Юра їздив 3 місяці, вже навіть будучи головою адміністрації. Йому казали, що якось не гарно, адже, Ви голова адміністрації, а ще вночі на 3-4 години їдете зі всіма стояти на дороги. В такі моменти він не ставив себе вище, що він головніший, він не вважав особливим, зі всіма людьми себе поводив на рівних. Хоча, на мою думку, амбіції мав найвищі.

- Ви вже починали тему волонтерства. Почалось все з Майдану. Юра втягнувся в цей процес, розкажіть, як це відбувалося.

- Коли Юра працював головою РДА, була потреба в коштах, потреба відправляти людей на фронт, спочатку були добровольці, а потім вже була мобілізація. Щоб відправляти людей на фронт потрібно було зібрати хлопцям кошти, щоб забезпечити бронежилетами та шоломами. Перші рази це все купувалося власним коштом, а також просили гроші у друзів та знайомих. Пізніше тільки почав діяти штаб Збараської самооборони. Оскільки фізично Юра не мав достатньо часу займатися штабом повністю (йому не те, щоб не дозволяла посада, на таке він не звертав уваги, тому, що він вважав - оскільки йде війна, то певні норми можна було порушувати), було обрано Володю Голоднюка, який мав мотивацію, мав моральну потребу комусь допомагати, оскільки син його загинув і він хотів допомагати іншим хлопцям.

Ця робота не оплачувалась, ти тратиш свій час, працюєш вночі, відповідаєш на телефонні дзвінки і на повідомлення в 'Фейсбуці' повсякчас. Володя був серцем цього штабу, а вже хлопці долучалися і допомагали чим тільки могли і фізично, і матеріально. Як тільки почав існувати штаб, Юра ніколи не соромився, наприклад, після роботи (закінчувалась робота в адміністрації близько 7-ої години вечора) їхати в Тернопіль по бронежилети, або збирати когось на схід. Тобто, одна робота закінчувалась, а від сьомої і до ночі вони працювали. То була, майже, цілодобова робота – волонтерство. І неправда, якщо хтось озвучив, що голова РДА не повинен займатися волонтерством. Він, можливо, і не повинен, його ніхто не зобов'язує до того, але в ньому була потреба. Коли мій чоловік цим займався, ми займали перші місця по мобілізації. Багато людей треба було вдягнути, завжди нашим хлопцям був гарантований бронежилет і каска, які вартують не мало, в кращі часи, коли штаб назбирував трохи більше грошей, окрім спорядження купували їм одяг, взуття, інколи й інші додаткові предмети (шкарпетки, білизну і т. п.)

«Юра пообіцяв матерям, що після звільнення з посади не буде ховатися і сам піде воювати»

- Коли Юру звільнили з посади голови РДА, то волонтерство переросло від бажання допомогти воїнам у бажання брати участь у війні самостійно. Чи обговорювали ви це, як сприйняли бажання чоловіка?

-Коли відбувалася мобілізація, Юра працював в адміністрації, треба було їздити по селах збирати в клубах людей, голова сільської ради, до прикладу, запрошував людей послухати і районний воєнком завжди з ним їхав. Він розповідав людям, що треба йти на фронт, бо в країні війна. Або з'явитися в нас на військкомат, не треба ховатися. Вони все пояснювали людям і заохочували хлопців. Багато жінок, матерів хлопців казали, що ми своїх дітей віддаємо, а чому ви не йдете? Три рази така була ситуація - ми вдома обговорювали і його це дуже вражало. Кожного разу його мучила совість, що він просить інших хлопців йти на війну. Завжди матерям говорив, що як тільки закінчить свою роботу в адміністрації, то я одразу піде на фронт.

Будучи головою, він вже хоронив наших хлопців, якщо я не помиляюся двох чи трьох, він зустрічав тіла. Загиблого Тараса Михайльського особисто дуже довго шукав, їздив на ексгумацію, був присутній похоронах. Він йшов до матері і дивлячись їй у вічі казав, що її дитина загинула. Дуже тяжко такі моменти переживав. Через тиждень, ще приїжджав, провідував.

Коли Юру звільнили з адміністрації у нас вдома навіть не обговорювалася цього питання. Усім було зрозуміло, що він почне збиратися на фронт. Трішки часу затягнули переговори, тому, що туди куди він хотів приймали не так просто. Юра не хотів сидіти в окопі, він хотів застосувати свої знання. В центр куди його прийняли треба було показати гарну фізичну підготовку, вміти бігати на довгі дистанції, володіти зброєю. І коли їх погодили (з Юрою поїхав ще його товариш, Володя Балдюк), він відразу поїхав, не чекав нічого. Мій чоловік не їхав туди за папірцем «Учасник бойових дій», не їхав туди за якимось пільгами. Його могли одразу на контракт поставити, тобто, він міг ще підписати контракт і отримувати зарплату.

Перший раз Юра поїхав і 4 місяці там чесно відвоював. Не сидів і не засмагав - виконував завдання разом з хлопцями, ходив куди було потрібно. Згодом Юра мені розповідав: було і страшного, і небезпечно, було ризиковано для життя, було по-різному але він був морально стійкий, морально готовий до таких речей і навіть до того що він завтра може загинути. Кожного разу в телефонній розмові ми прощалися, на всяк випадок, але завжди сподівалися почути один одного ще раз.

Вдома ми це обговорювали, він завжди давав настанови, що я повинна робити, якщо не дай Боже щось трапиться. Казав, що маю триматися, не плакати. В вересні Юра повернувся, через те, що ми його дуже просили взяти участь в виборах. Це було моє особисте прохання до нього. Я дуже хотіла, щоб він повернувся, адже, чекати 4 місяці, знаючи, що твій чоловік ризикує – це дуже важко морально.

Та йому було комфортніше на фронті, казав, що познайомився там з дуже хорошими людьми і таких людей, як військові офіцери, розвідники, ще не зустрічав, люди в яких на першому плані стоїть гідність, чистота, відсутність підлості, нарешті він потрапив у комфортне середовище. Звісно, там постійний

ризик, когось завжди потрібно рятувати, завжди хтось може померти. Тому я була дуже щаслива, що він повернувся.

На виборах громада Юру не підтримала, після виборів переживав важко, тижнів 2-3. Він розумів, що на мерських виборах він не виграє, але величина розриву просто зашкалювала. Він набрав дуже мало голосів. Але нічого, ми з цим справилися.

Юра не збирався далі відсиджуватися. Війна продовжується, контакти з хлопцями були, потреба в ньому також. За 4 місяці на фронті ці підрозділи, де був мій чоловік, вже знали, що він є надійний. Вони його чекали. Звісно, я спочатку була проти, відмовляла, просила залишитись, в мене було відчуття небезпеки. Другий раз не хотіла відпускати. Але Юра був наполегливий, сказав, що не зможе в очі собі дивитися, не зможе мені дивитися, не зможе дітям в очі дивитися.

І ми знову прощалися. Він знову давав якійсь настанови, мабуть, в нього було відчуття, що він не повернеться... Потім він зробив мені подарунок. У січні місяці Юра поїхав в частину пройти певні процедури, оформити документи, можливо, якісь нормативи здати. Коли Юра підписав контракт потрібно було здійснити присягу, а після присяги він планував їхати в зону АТО. Покликав мене на тиждень в Очаків, де я була присутня на присязі і фактично попрощалась. Це був гарний тиждень проведений разом, про всяк

випадок, якщо станеться щось невинуватне.

Вперше у житті Наталя та Юрій зробили кілька селфі. Як виявилось, ці фото будуть останніми спільними світлинами

Після цього я провела його у Миколаїв. Буквально три тижні на зоні і він загинув... Перед тим, як Юра загинув (з 2-ої на 3-ю ночі), він мені телефонував в 22:23. Ми розмовляли хвилину. Він мене душив, казав, що йде спатки. Але він мені сказав усі слова, які повинен був сказати. Він попрощався...

Зранку я дізналася, що він загинув. Він виконав все про, що б я жаліла після його смерті. Його друзі знали, він розмовляв з ними протягом року, що повинні мені допомогти. Він захистив мене зі всіх сторін, навіть після смерті. Мені нічого не потрібно було робити, в мене тільки питали чи ти хочеш похорон, чи службу в церкві, чи поминальний обід. В мене просто запитували, навколо мене бігала маса людей, що я навіть не мала часу сховатися кудись і плакати.

Він був готовий собою пожертвувати. Попереджав мене, що якщо, наприклад, попаде в полон, то в нього є граната, якщо буде сильно поранений – в нього є граната, щоб не обтяжувати мене...

Що я можу сказати, я дуже свого чоловіка люблю і все, я дуже за ним сумую.

-Ну, от я на вас дивлюся, ви активна жінка, чи плануєте продовжувати справу чоловіка? Щоб ви порекомендували людям?

- Після свого чоловіка нічого продовжувати не хочу. Не маю можливості продовжувати, тому, що коли ризикував мій чоловік, то в моїх дітей завжди залишалася я. Якщо буду займатися такими справами, то мої діти залишаться самі. В них не буде вже жодного захисту.

Що я можу сказати людям, ми маємо завжди ту владу, на яку ми заслуговуємо. Кожного разу, коли будемо обирати - треба дивитися уважніше, що людина зробила чи чим людина займалася, до того часу коли прийшла на посаду. Чи має достатньо коштів чи вона приходить туди заробляти гроші, і реагувати якщо відбувається щось неправильно.

Якщо у вас є навіть підозра, що чиновник краде гроші, а це основний фактор, то люди повинні не лінуватися, а просто зреагувати, показати якийсь протест. Адже, бюджетні гроші – це наші з вами з гроші, людей, які сплатили податки. Ми повинні цікавитися куди вона діваються, але оскільки всі зайняті зранку до вечора, то їм байдуже куди місцева влада тратить. Чому купує дорогі речі для міста, якщо може бути якась альтернатива. Допоки люди не почнуть моніторити, питати, створювати некомфортну ситуацію для чиновників - до тих пір буде так відбуватися. Все залежить від людей, тільки від людей, виключно.

Навіть взяти наших збаражчан, ми обираємо, те що ми обираємо - в результаті ми маємо, те що ми обрали. Якщо ви бачите що хтось краде - це основний наразі те, що нам треба змінити в тій владі першочергово. Не треба бути дуже ефективним економістом, просто реальний показник - нічого не красти.

<http://ternopoliany.te.ua/zhittya/13316-natalia-horaiska-yura-vidchuvav-shcho-ne-povernetsia-tomu-shchorazu-proshchavsia-nenache-vostannie-prodovzhennia>

Юрія Горайського вже зустріла рідна Тернопільщина

Тіло героя-земляка, який загинув в АТО, з кордону Хмельницької та Тернопільської областей супроводжувало близько півсотні авто. У Тернополі до кортежу доєдналось ще кілька десятків. А в рідному Збаражі – автомобілів налічувалось понад сотню. І всюди – люди із лампадками в руках та на колінах. Тіло Юрія Горайського вже доправили на Тернопільщину. Ще опів на четверту на межі Тернопільської та Хмельницької областей почали збиратись автомобілі з його друзями-самооборонівцями, волонтерами, громадськими діячами. Всі вони приїхали, аби почесним кортежем супроводити тіло свого друга та земляка, який загинув в АТО, до Збаража, де його поховать завтра, 7 березня.

<http://te.20minut.ua/kriza-v-ukrayini/yuriya-gorayskogo-vzhe-zustrila-ridna-ternopilschina-10485593.html>

Загиблий боєць Юрій Горайський став почесним громадянином Збаража

03/04/2016

Загиблому на фронті Юрію Горайському присвоїли звання Почесного громадянина м. Збаража посмертно.

Таке рішення було прийнято на сесії міськради, пише “Народне слово”. Крім того, депутати підтримали ініціативу присвоїти одній з вулиць міста ім’я Героя.

<http://zz.te.ua/zahyblyi-bojets-yurij-horajskyj-stav-pochesnym-hromadyanynom-zbarazha/>